

J
E
H
O

PENELOPE BLOOM

J E H O
B A L Í K

Copyright © Penelope Bloom, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1542-8 (pdf)

Penelope Bloom

J E H O
B A L Í K

L I L I T H

Lidé si vždycky mysleli, že nejsem „lidumil“, ať už to znamenalo, co chtělo. A víte co, kretění? Byla jsem naprostý lidumil. Na lidech jsem měla ráda hodně věcí. Užívala jsem si, když jsem mohla sledovat, jak se stávají drobné nehody těm, kteří si je zasloužili. Ráda jsem lidi znepokojovala. Fakt, že moje představa ráje nezahrnovala skotačení na louce s nejlepší kamarádkou a piknikovým košem v ruce, ze mě ještě nedělal psychopata. Skutečnost, že bych spíš zachránila kočku než člověka... No, připouštím, že mě to trochu posouvalo k psychopatickému konci spektra, ale nikdo není dokonalý.

Každý si musel najít své radosti života. Zakázaná potěšení. Moje radosti jen zahrnovaly neštěstí druhých. Možná existoval méně znepokojivý způsob, jak to popsat... Nemám ráda většinu lidí a užívám si, když je vidím, jak trpí? Ne, pořád to není ono.

V podstatě jsem předpokládala, že téměř na každého člověka čeká špatná karma, a pokud jsem měla dostatečné

štěstí, abych to viděla, byl to bonus. Chlap, jenž si při cestě do práce polil kravatu kávou, pravděpodobně před pár hodinami prošel přímo kolem svého nevinného malého zlatého retrívra, který jen chtěl podrbat na břicho. *Karma*. Žena, které se přilepil kus toaletního papíru na podpatek o polední pauze, nejspíš prudila nějakého zaměstnance služeb zákazníkům kvůli svému kuponu, protože jí včera večer nefungoval. Co hůř, důvod, proč nefungoval, byl nejspíš ten, že se jako devadesát procent lidí neobtěžovala přečíst detaily na zadní straně. *Bum*. Karma znovu útočí.

Ale existuje něco, co jsem si užívala víc než náhodné činy představující velkolepost vesmírné rovnováhy. Nevzruším se snadno a nemám ve zvyku se usmívat – ale obzvlášť si užívám čekání na karmu, až zaútočí na někoho, kdo mě vytočil.

A tak to všechno začalo.

Žila jsem přes chodbu naproti panu Dokonalému. Neznala jsem jeho jméno, i když bydlel naproti mně už několik týdnů, a neplánovala jsem ho zjišťovat. Pravděpodobně to bylo nějaké uhozené jméno jako „Kade“, „Tade“ nebo „Spade“. Chlapi jako on měli vždycky podobná jména, jako by se prostě vylodili z jachty s mokasínami na nohou a svetrem uvázaným kolem pasu.

Pan Dokonalý se tak neoblékal, ale bylo znát, že by takový vzhled mohl mít. Styl jeho vlasů nebo ten jeho nesnesitelný obličej, který by nejspíš vypadal dobře, i kdyby byl plešatý. Možná to bylo proto, že jste se na něj mohli dívat a prakticky vidět tu dlouhou, nepřerušenu řadu nádherných lidí, kteří spolu museli spát po staletí, aby vyprodukovali

muže s tak skvělou genetikou. Nebo to možná byl jen hloupý způsob, jak se udržoval v neuvěřitelně dobré kondici. Chci říct: No tak, kdo potřebuje, aby jeho tělo vypadalo, že se elegantně snaží vybojovat si svobodu ze všeho, co si obléknete, jeden perfektně tvarovaný sval vedle druhého?

Rozhodla jsem se ve velmi nevhodném okamžiku, že mu dám šanci, ten první den, kdy se přistěhoval. Je důležité poznamenat, že moje rozhodnutí nemělo skoro nic společného s tím, jak dobře vypadal nebo jaké prapodivné představy jsem možná měla o něm a svém dmoucím se poprsí. O tom to vůbec nebylo. Jen jsem myslela, že se zachovám sousedsky.

Namísto svého obvyklého zlostného pohledu jsem se jen podívala jeho směrem a čekala, až se sám představí. Dokonce jsem na něj nepatrně kývla hlavou, jak jsem si všimla u ostatních mužů. Viděla jsem obě varianty, brada nahoru nebo brada dolů, tak jsem si jednu vybrala.

Nečekala jsem nějakou valnou odpověď. Možná pokývání hlavou. Možná úsměv. Možná by mě odtáhl do svého pokoje a užil si se mnou, protože nikdy neviděl tak nezkrotnou krásku, jako jsem já.

Ale naprosto mě ignoroval. Ani se na mě nepodíval. *Nic.* Takže nesmrtelnými slovy děcek ze základní školy: „Tak jdeme na to!“

Chtěl být dokonalý? Chtěl nosit na krku ceduli s nápisem „Můj život je lepší než tvůj“? Fajn. Ať si poslouží. Ale pokud se překonám a nebudu na něj zlostně zírat, pak by měl radši počítat s tím, že mi dluží aspoň kývnutí hlavou.

To byla chyba číslo jedna.

Jeho další chybou byl vzhled. Vypadal, že má u sebe v bytě schovanou tajnou zásobu *Tekutého štěstí* ze světa Harryho Pottera, jako by každý den jeho života byl nikdy nekončící řadou dokonalých shod náhod. Bylo mu to vidět na očích.

Ale na detailech nezáleží. Záleželo na tom, že mě šťval. Takže jsem urputně čekala, až si vesmír uvědomí, že mu dluží nejmíň třicet let smůly v kuse. Nechtěla jsem, aby se mu stalo něco vyloženě hrozného, ale zlepšilo by mi to den, kdybych mohla aspoň jednou vidět, jak spadne a rozbije si nos. Spokojila bych se i s nárazem do brňavky. Možná by se jeho záchod mohl ucpat a zaplavit jeho byt výkaly. *Cokoli, fakt.*

Cítila jsem se jako stín vhrnutý velkolepým paprskem světla, kterým byl jeho život už ode dne, kdy se sem přistěhoval, a já už toho měla až dost.

Bylo úterý, což znamenalo, že na něj pravděpodobně narazím, než se dostanu do svého bytu. *Měla* jsem matnou představu, v kolik se přibližně vrátí po práci do bytového komplexu, ale to ze mě ještě stalkera nedělá. Ten chlap měl svůj život zorganizovaný podle hodinok a buď se sem dostal o půl hodiny dřív a čekal venku, než udeří pátá, aby vešel dovnitř, nebo měl štěstí a jeho vlak se nikdy nezpозdil, nebo se nikdy nezasekl v dopravní zácpě. Vzhledem k tomu, že jsme žili v New Yorku, se mi nechtělo věřit ani jednomu.

Neodešla jsem z bytu za dvě minuty pět proto, že jsem ho nechtěla potkat, ale proto, že jsem shodou okolností musela odejít. Dojít od schodů k poštovním schránkám trvalo asi

dvě minuty, takže akorát vcházel dovnitř, když jsem scházela ze schodů.

Neoblékl se nějak okázale. Levné sluneční brýle, seprané modré triko a džíny. Samozřejmě vypadal milionově a mě svrběla noha, abych mu ji nastavila. Pokud karma nehodlá pracovat, ráda si udělám malou brigádu.

Poštovní schránky rezidentů byly zasazeny do zdi a navrhli je nejspíš pro obry. Měla jsem úctyhodný metr a šedesát devět centimetrů, ale i tak jsem si musela stoupnout na špičky, abych schránku mohla odemknout a vyzvednout si poštu. Schránka pana Dokonalého se nacházela přímo vedle té mé. Neměl problém dosáhnout na svoji schránku, zatímco já se snažila zachovat aspoň kousek důstojnosti, když jsem stála na špičkách a s obličejem přitisknutým ke zdi. Vylovila jsem překvapivě velký balík.

Oba jsme od schránek odstoupili s balíky v rukou – já s nenápadnou běžovou krabicí a on se zženštilou růžovou krabičkou se saténovou bílou mašlí navrchu, aby se neotevřela.

„Pěkný balík,“ řekla jsem. Trochu mě překvapilo, když jsem slyšela svůj hlas. Myslela jsem, že můj mozek a tělo se shodly na přísné pasivně agresivní taktice, ale nebudu se zrovna omlouvat, když jeho směrem utrousím trochu jedovaté sliny.

Otočil se na mě a prohlédl si mě s povytaženým obočím. *Bože*. Ten chlap vypadal dobře. Bylo to až nechutné, jako by se nespokojil s dobrým vzhledem „filmové hvězdy“. Ne, musel stoupat žebříčkem, dokud nebyl dokonalý. Nemohli

jste ho ani nazvat tak dokonalým, až by byl nudný, protože součástí jeho dokonalosti bylo, jak byl ve správných rysech unikátní – jako jeho obočí, které možná bylo příliš tmavé nebo široké, ale nějakým zvláštním způsobem přesně pasovalo k jeho obličejí. Pak tu byl jeho nos. Nikdy předtím jsem nestrávila tolik času studováním mužského nosu, ale byl to *pěkný* nos. Důstojný. Dokonce vznešený. Takový nos, u kterého jsem uvažovala, jestli jsem najednou nekonvertovala k „vyznačům nosů“. Existovali vůbec?

„Váš je větší,“ řekl a pokýval hlavou směrem k mému balíku.

V jeho hlase zazněla pobavenost, musela jsem se přemáhat, abych potlačila úsměv. Celá ta věc s neusmíváním byla pro mě přirozená. Taky jsem nikdy v přítomnosti mužů nebyla nervózní, takže divný, znepokojivý pocit v břiše musel znamenat to, co s vaším tělem udělá intenzivní odpor k někomu.

„Jo, to dildo, co jsem si objednala, má být extra velké.“ Krabici jsem mírně naklonila a probodla ho pohledem.

Zasmál se. Jeho hlas byl hluboký a silný. „Měl bych zavolat sanitku naproti do vašeho bytu, pokud se zítra neukážete?“

„Ne,“ řekla jsem, „pošlete instalatéra.“

Znovu se zasmál a já se přistihla, že se taky *skoro* usmívám, když jsem k němu vzhlédla a uviděla rovnou řadu bílých zubů.

„Nenechte se zdržovat. Velké plány. Chápu.“

„Jo, extra velké plány,“ zamumlala jsem, než jsem se otočila a pospíchala po schodech. Takový kretén. Mohl

předstírat, že je milý a okouzlující, jak moc chtěl, ale ani se neobtěžoval se mi představit. Nasadí svoji okouzlující stránku, když mluvím o velkých dildech? Nejspíš to je úchyl...

Objednala jsem si dildó v normální velikosti, ale to nemusel vědět. Taký jsem nebyla fanynka názoru, že vlastnit slušný arzenál sexuálních hraček poukazuje na váš sexuální život nebo jeho nedostatek. Buď jste měli nástroje, které udělají nutnou práci, po ruce, nebo jste zavolali někomu, aby to za vás odpracoval. Já? Radši jsem byla připravená.

Když jsem byla u sebe v bytě, strávila jsem pár minut ničením balíčku, protože jsem byla příliš líná a paličatá dojít pět kroků do kuchyně pro nůžky.

Očekávala jsem, že v něm najdu své osmnáct centimetrů dlouhé a pět centimetrů široké rande na dnešní večer. Místo toho vypadla z balíku nudná hnědá obálka.

Zvedla jsem ji a otočila. Vypadlo pár plastových karet, ale složka s papíry se zasekla vevnitř. Jestli to byla nová taktika spamů, tak fungovala, protože moje zvědavost se dostala na nejvyšší bod.

Roosevelta, moji kočku, to taky zaujalo. Patřil k plemeni munchkin, což byl takový corgi kočičího světa – normální velikost těla na velmi krátkých nohách. Mohli byste namítnout, že není úplně v pořádku chovat kočky s krátkýma, zavalitýma nohama. Pokud by žila na ulici, nejspíš by prohrála pouliční souboj s jinou kočkou, protože by neměla stejnou rychlost, nebo něco takového. Ale taky byste mohli tvrdit, že jsou naprosto úžasné.

Sebrala jsem jednu kartu, která vypadla, a přimhouřila oči na obrázek. Byl to řidičský průkaz mého souseda. *Bob Smith*? No, asi jsem se mylila s tím Kadem nebo Spadem, ale Bob byl pomalu horší. Možná existuje někde někdo, kdo se jmenuje Bob a je naprosto úžasný – ale buďme upřímní, nejspíš nikdo takový není – ale nechte to na mém sousedovi, aby se jmenoval Bob, a já tak musela pochybovat nad všemi svými předešlými stereotypy ohledně tohoto jména. *Hajzl*.

Hodila jsem průkaz zpátky do krabice a dlouze přemýšlela. Omylem otevřít cizí poštu bylo odpustitelné, aspoň jsem si to myslela. Takže až sem jsem se necítila příliš provinile. Na druhou stranu pokud bych se hrabala v papírech v obálce, asi bych se cítila hrozně. Naštvaně jsem zavrčela a zavřela víko krabice. Ať už *Bob Smith* skrýval jakékoli tajemství, nezáleželo mi na něm natolik, abych se vystavila malé dávce provinilosti, kterou bych cítila, kdybych se prohrabávala jeho poštou naschvál.

Někdo prudce zaklepal na moje dveře. Podrbala jsem Roosevelta pod bradou a pak šla ke dveřím.

Opatrně jsem si upravila výraz ve tváři, než jsem otevřela. Chtěla jsem vyjádřit něco jako: „vyrušil jste mě v něčem naprosto důležitém“, ale jakmile jsem uviděla svého souseda, tak se mi na tváři usadil prázdný výraz.

Držel fialové dildo, které mělo opravdu krásně propracované, vystouplé žíly. Normálně bych se pozastavila, abych ocenila pořádné zpracování a těšila se z něj. Solidně odlitá práce. Pěkná konečná úprava silikonu a výborná přísavka na konci. Vše, co si dívka může přát. Hluboko uvnitř jsem

byla možná v rozpacích, ale dávno jsem se naučila, že je lepší postavit se svým rozpakům, než před nimi utíkat.

„Ach, výborně. Našel jste mé rande,“ řekla jsem a vytrhla mu dildo z rukou. Zdůraznila jsem svoje tvrzení tím, že jsem připlácla přísavku na konci hračky k rámu dveří, kde se dildo přilepilo a pak se výhrůžně začalo kymáčet mezi našima očima.

Sledoval to s mírným pobavením. „Vaše rande si našlo cestu do mé schránky. Zajímalo by mě, jestli jste vy dostala můj balík?“

„Myslím, že bych věděla, kdyby se váš balík dostal do mé schránky.“

Nevypadalo to, že by ho moje slovní hříčka pobavila. Ruce měl zkřížené tak, že jeho bicepsy a hrudník vypadaly k olíznutí, i když já bych si radši kousla. Koneckonců chlapi jako on mají v životě určitě dostatek potěšení.

„Jste si jistá?“ zeptal se. Hlas měl napjatý.

Z nějakého důvodu mě tón jeho hlasu nutí zalhat mu o mém objevu. Možná vesmír konečně našel cestu, jak pana Dokonalého zaslouženě srazit na kolena. Pokud mu rodiče tak neříkali, pak „Bob Smith“ byl jediným pokusem karmy, jak udržet rovnováhu. Možná vesmír viděl do mého temného, pokrouceného srdce a věděl, že jsem dokonalá spolupachatelka.

Zkřížila jsem si také ruce a pokrčila rameny, což byl výkon hodný Oscara. „Jo. Naprosto jistá. Přišlo mi kočičí žrádlo. Možná poštačka neměla dost prostoru, aby oba balíky dala ke mně, tak strčila moje dildo do vašeho otvoru.“

Nosní dírky se mu nepatrně rozšířily. Byly to pěkné nosní dírky, jestli to bylo možné, a ta trocha hněvu na jeho tváři způsobila, že vypadal téměř božsky nedotknutelně. Měl tmavé vlasy, nepatrné strniště a světle šedé oči. Kůže vypadala bledě, ale to se mi líbilo. Znamenalo to, že aspoň neposkakoval venku a nezatínal svaly, nebo hůř – neoblékal si tanga, nepatlal se olejem a nezajížděl do té radioaktivní komory, jak taky říkají horizontálním soláriím.

Po dlouhé napjaté pauze si povzdechl: „Pokud se objeví, víte, kde mě hledat.“

„Jasně.“ Cvrnkla jsem do dilda a sledovala, jak se zase rozkomíhalo, a pak jsem s ním šklubla oběma rukama, až se uvolnilo od dveří. Udělalo vulgární *mlaskavý* zvuk, když jsem ho odtrhávala. „Mimochodem, díky, že jste mi vrátil rande.“

Znovu si povzdechl a zavřel dveře. *Moje dveře*. Kdo zavírá cizí dveře, aby ukončil rozhovor?

Podívala jsem se na dildo se zamračeným výrazem, jako by se v něm skrývaly odpovědi. Vysokým obloukem jsem ho vztekle hodila na pohovku, bohužel se mu přímo do cesty připletl Roosevelt. Vydal ze sebe vyděšené zavřeštění a odskočil z cesty.

Ještě jednou jsem zvedla tlustou obálku z krabice, zaváhala jsem, ale pak jsem papíry vrátila zase dovnitř, aniž bych se na ně podívala. *Sorry, vesmíre. Do tohohle se nechci zaplést.*

LIAM

Znovu jsem si zkontroloval e-mail na telefonu. Balík *byl* doručen tohle odpoledne. Buď ta holka naproti přes chodbu lhala, nebo se dostal do schránky někoho jiného. Neměl jsem, jak to zkontrolovat, pokud bych nechtěl promrhat celý večer sezením ve vestibulu a pozorováním každého, kdo si přijde vybrat schránku. Dokonce by to bylo zbytečné, protože jsem nevěděl, jaký typ nebo velikost krabice jsem měl hledat, nebo jestli si už schránku někdo nevybral během dne.

Na ničem z toho nezáleželo.

Podvědomě jsem věděl, že tamta sousedka ji má. Nemohl jsem přijít na to, o co jí šlo. Od té doby, kdy jsem se přistěhoval, nedělala nic jiného, než že mě propalovala pohledem. Jako by *věděla*, jako by viděla přímo skrz mě a chatrné lži, do kterých jsem se za posledních pár týdnů zamotal. Koneckonců to nebylo nic nepředstavitelného. Malichernost mé nevlastní sestry neměla téměř žádné hranice, a rozhodně vypadala na to, že by byla schopná podplatit pár lidí ve městě, aby dávali pozor na osoby mého

vzhledu. Sousedka nakrásně mohla právě psát Celii ohledně té zásilky.

Klesl jsem na kraj postele a projel si rukama vlasy. Pořád jsem čekal, že mi někdo řekne, že posledních pár měsíců bylo jen hloupým žertem. Moje nevlastní sestra byla vždyc-ky naprostý blázen, ale její poslední vylomeniny zastínily všechny předchozí.

Nechtěl jsem na to myslet. Na žádnou z nich.

Pokud zmizím všem z očí, přežene se to. Kdybych se bránil nebo z toho dělal velkou vědu, jenom by to prodloužilo mou zdeptanost. Pokud bych Celii ale neposkytl novou muni-ci, začala by se nudit jako obvykle a já bych se mohl vrátit k normálnímu životu. Už žádná směšná rozptýlení nebo hry, které jsem byl nucen hrát. Mohl bych se znovu soustředit na svoji firmu, i když mi ta myšlenka teď připadala bezvýznam-ná. Po léta byla firma mou jedinou starostí, a když jsem musel odstoupit, byť jen dočasně, nutilo mě to se zamyslet, proč jsem svůj život odstavil kvůli práci na druhou kolej.

Vydělal jsem všechny peníze, které bych mohl potřebo-vat. Dosáhl jsem cílů, jež jsem si stanovil. Byl jsem zatraceně dobrý v tom, co jsem dělal, a nebylo nezbytně nutné, abych usiloval o to, abych byl ještě lepší, i přesto jsem cítil povin-nost chodit stále do kanceláře, za rutinou a soutěživostí. Zatím žádný vztah nikdy nebyl schopný soupeřit s tímto nutkáním, ale každý den, kdy jsem se držel stranou, mě to nutilo čím dál víc zpochybňovat svoji oddanost. Možná bylo načase upustit páru.

Někdo zaklepal na dveře.

Pospíšil jsem si ke dveřím a našel za nimi stát tu dívku z protějšího bytu, jak na mě opět zírá těma černou tužkou obtaženými očima: „Tady je váš hloupý balík. Nakonec se ukázalo, že na něm je vaše jméno. *Jejda.*“

Nepřekvapilo mě, že nezní ani trochu kajícně. V jejím hlase nezaznívala ani stopa po smíchu, což úplně neodpovídalo pohledu jejích očí – zračila se v nich neustálá výzva, nějaká sázka, ale nemohl jsem přijít na to jaká.

Srdce se mi zastavilo, když jsem uviděl balíček otevřený. Neodvážil jsem se jí zeptat, jestli si přečetla obsah obálky, tak jsem se snažil ji donutit uhnout pohledem. Většinou lidí nebylo ticho příjemné, zvláště když se spojilo s očním kontaktem. Podle mého názoru to byl nejrychlejší způsob, jak posoudit sílu něčí osobnosti. Takže když uběhlo deset sekund a pak dvacet, ale ona před mým pohledem ani neucukla, zjistil jsem, že její tvrdá skořápka nakonec přece jen nebude přetvářka.

„Díky,“ řekla tím svým suchým, nezúčastněným hlasem, když uplynulo půl minuty, „to byste měl říct, když pro vás někdo něco hezkého udělá.“ Prudce mi vrazila krabici do břicha a začala se otáčet zpátky ke svým dveřím.

„Počkejte. Vy jste se nedívala dovnitř?“

„Věřte tomu, nebo ne, ale mě opravdu nezajímá, co vám kdo posílá za podivnosti.“

Vytáhl jsem obálku a viděl, že je rozlepená. „Proč jste ji otevírala?“

Její tmavě hnědé oči se na chvíli odvrátily do strany a pak se zase zadívaly do mých. Byla to první známka slabosti,

kterou ukázala, pomohlo mi to, když jsem věděl, že pod tou pečlivě vybudovanou slupkou nezájmu *byla* člověk. „Proč jste otevřel moji krabici s dildem?“ opáčila.

„Myslel jsem, že patřila mně,“ procedil jsem skrz zuby, i když jsem věděl, že jsem si pořádně naběhl.

„Bum,“ řekla a zdůraznila to slovo pozdvižením obočí. „A já si myslela, že vaše stupidní obálka patří mně. Další hloupé otázky?“

Přimhouřil jsem oči: „Nevěřím vám.“

„A mně je to jedno.“

Zkřížil jsem ruce a čekal.

„Co?“ zeptala se. „Myslíte, že se tu před vámi rozsypu jen proto, že na mě zíráte jiskrnýma očima a mlčíte jako zařezaný?“

Tentokrát rychle přerušila oční kontakt, a dokonce si pohrávala s lemlem košile, než se na mě opět podívala. Kousek po kousku jsem tuhle bitvu vůlí vyhrával, užíval jsem si nevyřčenou soutěž skrytou v našich slovech. Už jsem odhadl, že není jako ostatní ženy, které se předtím neúspěšně snažily udržet moji pozornost. Za těma jejíma chladnými očima se ukrývala jiskra a lhal bych, že mě nezajímal její příběh. Chtěl jsem vědět, jak někdo tak krásný skončil tak temný a cynický.

Byla pěkná. Porcelánová kůže a inkoustově černé vlasy. Rysy měla jemné a ženské, brada končila prakticky ostrou špičkou. Jak jsem ji zatím poznal, její osobnost tvořilo plno ostrých hran a myslím, že bylo velice odpovídající, když její obličej měl také alespoň jeden ostrý rys.

Ale ta část, která mě fascinovala nejvíc, byla její ústa. Vypadalo to, že téměř plně ovládá výrazy obličeje a z nějakého důvodu chce evidentně světu ukázat, že je jí naprosto volný. Toho jsem si vážil. Znal jsem, co je to schovávat se. Věděl jsem, co obnáší nasadit si masku, a nejen od doby, co začala moje nevlastní sestra s těmi hovadinami.

Ale její maska nebyla dokonalá. Ty plné rty měly sklon k občasnému cukání. Ledabylému pozorovateli by to ušlo. Podle mě to byl její úsměv. Když jsem jí zabrnkal na nervy, objevilo se kolem rtů napětí, které její rysy stáhlo dovnitř. Opět to bylo sotva postřehnutelné, ale pro mě to bylo stejně dobře viditelné, jako by mě přímo probodla pohledem.

Pohnula rukou v zápěstí ve stylu *a vůbec, mně je to jedno*, pak se otočila, že zase odejde.

„Můžu vás pozvat na večeři?“ zeptal jsem se.

Zarazila se téměř před svými dveřmi, které byly zaklíněné omláčenou knihou. Když promluvila, ani se na mě neotočila. „Proč bych to měla přijmout?“

„Protože si myslím, že jste se podívala do mého balíku, a myslím, že mi možná řeknete pravdu, když vás obměkčím trochou vína.“

„Vína?“ Pořád stála s rukou opřenou o dveře do svého bytu, hlavu měla mírně skloněnou. „Jím jen syrové, krvavé maso. Takže to bude nelítostné ,ne‘ z mé strany.“

„Pak si dáme syrové, krvavé maso. Nezáleží mi na tom. Jen řekněte ano.“

Vstoupila do svého bytu a konečně se otočila a podívala se na mě, ale mezi rámem a dveřmi jen vykoukl její obličej.

Poprvé jsem u ní uviděl něco, co se blížilo skutečnému úsměvu, byť to byl úsměv pokřivený. „Možná, ale měla jsem na dnešek už plán. Osmnáct centimetrů dlouhý plán.“

Vytáhla ze dveří knížku a ty se samy zavřely svojí vahou. Zůstal jsem stát na chodbě a měl pocit, že mě právě přechytračila ve hře, ve které jsem nechtěl hrát. *Co to sakra bylo?*

Hrud' jsem měl staženou, jako bych stál někde nad okrajem prudkého srázu a díval se dolů. Cítil jsem děs? Očekávání?

Chtěl jsem frustrovaně zasténat. Jediné, na co bych se měl soustředit, bylo nevyčnít z davu a přežít následujících pár týdnů, nebo dokonce měsíců. Ať už by to mé nevlastní sestře, než by to vzdala, trvalo jakkoli dlouho. Snažila se mi sabotovat život a zničit pověst, tak jsem musel žít inkognito. Opustil jsem byt, kancelář a svůj normální život. Pořád jsem mohl pracovat vzdáleně, i když mě to fakt štvalo.

Takže jsem toho měl na talíři hodně i bez toho, abych nechal holku odnaproti vklouznout do svých myšlenek, ale přesně tohle udělala.

Možná jsem si jen zvykl na to, že mi ženy samy padají k nohám, takže zaujala moji pozornost od prvního náznaku vzdoru, který projevila. Nebo prostě byla můj typ. Nebo to spíš byla kombinace obojího.

Hledal jsem v lednici pivo, když jsem si uvědomil, že připustila, že se chystá užít si trochu zábavy s tím dildem, co jsem jí vrátil. Ten skličující, prázdný pocit v břiše nahradila vlna horka. Představa mé sarkastické sousedky se zálibou v temném humoru, jak si to dělá, mi vnucovala jeden špatný nápad za druhým.

Byl to jen poslední směšný vývoj událostí v dlouhé řadě směšných událostí a opravdu by mě zajímalo, jestli by nebylo lepší, kdybych nechal svoji nevlastní sestru vyhrát. Konec konců to byly jen peníze a pýcha. Ale na druhou stranu, co jiného jsem měl?

3

LILITH

Z hloubi duše se mi vydral povzdech. Pro některé lidi znamenal povzdech volání o pomoc. Toužili po starostlivém přihlížejícím, aby se naklonil blíž a řekl: „Ach, ty můj chudáčku, copak se stalo?“ Pro mě povzdech znamenal spíš varovný výstřel. Ohlašoval, že jsem balancovala na kraji tolerance a neměla náladu na něčí kec. Svět byl krutý a taky bych taková byla, kdyby mě všichni pokoušeli.

Byla jsem v práci. Oficiální název mé pozice byl „sekretářka“. Čtyři roky vysoké školy, dvacet pět let protáčení očí nad představou ponižujících, urážejících prací, které stavěly ženy vůči mužům do zastaralých, podřadných rolí, a *bum*. Sekretářka.

To se mi opravdu povedlo.

Jak se ukázalo, většina úspěšných podnikatelek, které jsem obdivovala, si prorazila cestu na samý vrchol svých profesí díky neobvyklému talentu, štěstí nebo rodinným konexím.

Nesplňovala jsem ani jeden bod. *Aspoň dotted*.

Nikdy jsem nebyla nejtalentovanější dívka v místnosti ani jsem neměla nějak zvlášť štěstí. A jediné rodinné kone-
xe, které jsem měla, byly nepříjemné vzpomínky a divné
osobnostní výstřelky, jež nepochybně ukazovaly na mou
zvláštní výchovu. Drželo mě pouze paličaté odhodlání pořád
to zkoušet, i přes nepřízeň osudu.

Čekala jsem na svoji příležitost. Ano, seděla jsem před
kanceláří, z níž jsem jednoho dne chtěla všechno řídit, ale
taký jsem využívala svoje víkendy k získání magisterského
titulu v podnikání – fakt, který bych nikdy nepřiznala, ani
pod hrozbou mučení. Nepotrpím si na to, aby lidi věděli
o mém soukromém životě.

Celé moje dětství se mě rodiče snažili řídit v každém
možném okamžiku. Když jsem teď konečně žila podle sebe,
nechtěla jsem předat nikomu ani gram té kontroly. Pokud
neznali mé sny, nemohli se ani pokoušet mi diktovat, jak
si je mám splnit.

Co se týkalo lidí, můj šéf byl celkem fajn. Tohle bych ale
před ním nikdy nepřiznala. Nakonec bych to byla já, kdo
by musel zařídit stavební firmu, aby zvětšila všechny dveře
v budově, protože jinak by se do nich nevešla jeho nafouklá
hlava, kdybych ho pochválila. Někdy jsem si myslela, že je
příliš bezradný na to, aby byl vrcholně sebejistý, jindy mi
zase přišlo, že je ďábelským géniem pod vším tím vzhledem
blábolícího pohodáře.

Vyletěl z kanceláře jako Kramer ze seriálu *Seinfeld*, jako
by ho přivolala má pouhá myšlenka na něj.

William Chamberson.